

tackling this approach of learning. In addition, the lecturer needs to be more aware on the students' readiness in using online learning. With the correct application of technology, a lecturer is able to facilitate learning in a more engaging manner which allows students to be creative and take charge of their own learning. Providing online to students give them the opportunity to engage in learning a creative manner which is achieved by designing multiple forums for them to interact, discuss and being creative enable them to prosper and be innovative thinkers.

Though the majority still prefer classroom classes over online classes due to the many problems they face when taking online classes, some of which include: their lack of motivation and understanding of the material, the decrease in communication levels between the students and their instructors, and their increased feeling of isolation caused by online classes.

References

1. Hung M.L., Chou C., Chen C.H. and Own Z.Y. "Learner readiness for online learning: scale development and student perceptions". Computers and Education, 2010. Vol. 55 No. 3, pp. 1080-1090.
2. Jaggars S.S. and Xu D. "How do online course design features influence student performance?". Computers and Education, 2016. Vol. 95, pp. 270-284.
3. Kinash S., Knight D. and McLean M. "Does digital scholarship through online lectures affect student learning?". Journal of Educational Technology and Society, 2015. Vol. 18 No. 2, pp. 129-139.
4. Mandernach B.J., Donnelly-Sallee E. and Dailey-Hebert A. "Assessing course student engagement". Promoting Student Engagement, 2011. Vol. 1, pp. 277-281.

ФІЛОСОФІЯ ЯК ТЕРАПІЯ СУЧАСНОГО СВІТУ

Чхейло І.І., к.ф.н., доц.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Спочатку до термінології. Нам здалося доречним використати медичний термін терапія (синонім: лікування) — процес, бажаною (але не завжди досяжною) метою якого є полегшення, зняття чи усунення симптомів і проявів того чи іншого захворювання, патологічного стану чи іншого порушення життєдіяльності, нормалізація .

Цим закцентувати увагу на тому, що мова буде йти про місце і роль філософії у сучасному складному, непередбачуваному світі. Що сучасний філософський досвід включається в новий режим думки через виклики, кризи, жахи, у які провалюється довколишній світ. Р. Ранс'єр зазначав, що політика з'являється тоді, коли в політичне поле залучаються ті, які до певного часу були до неї байдужі. Аналогічно філософія стає частиною життєвого світу, коли перетворюється на практичну філософію, стає тим гедзем (за Сократом), шершнем, який жалить, порушує спокій, залучаючи до пошуків істини, яка стає

безкінечним рухом філософування на шляху до комунікації між мислячими людьми у проясненні ситуації і самих себе [1].

Хто філософує, той слухає і чує людей, спрямовує свою волю на спільноту, пов'язує свою долю з долею людського буття у світі. Отже філософія – це не просто визнання, вона у постійній боротьбі за самоствердження .

Філософія належить до одного з найдавніших та найушлявленіших винаходів людства. Після доволі тривалої історичної дистанції (близько 2,5 тисяч років) від філософії почали відокремлюватись різні, як стали казати, конкретні (ще одна назва – “точні”) науки, а філософія опинилась у ситуації, яку О. Конт порівняв із ситуацією короля Ліра: віддавши донькам частини свого королівства, король опинився у стані безпритульної та звідусіль гнаної людини. Реліктові сліди тієї ситуації і до сьогодні живуть у думках деяких науковців, коли вони вбачають сенс у філософських міркуваннях лише в тому, щоб останні “накинули” дуже загальний та суто інтелектуальний проект певних рішень, а науки пізніше або підтвердять, або спростують такі філософські марення [2].

Представники сучасного філософського постмодернізму давно вже оголосили про “смерть філософії”, поставивши її в один ряд із лавиною подібних смертей – “смерть людини”, “смерть суб'єкта”, “смерть культури” тощо. Деякі епатажні автори, що претендують на те, щоб представляти філософський авангард, кажуть про принципове безпліддя сучасної філософської думки, про її віддаленість від людини і від реальних проблем суспільства .

«Світ без філософії» – це пусте поняття (Ніщо), яке ще треба наповнити, перемагаючи ворогів філософії.

І все ж, не будемо займати позицію якогось тотального критицизму, чи навпаки оптимізму, а визнаємо: у таких сучасних ставленнях до філософії існують певні реальні підстави, і вони не вигадані і не є результатом якогось зловмисного наміру. Перша цілком реальна підстава для недовіри до філософії пов'язана із загальним станом сучасного, перш за все, розвиненого суспільства західного типу: це є суспільство, орієнтоване на гонитву за життєвими успіхами, а останні породжують жагу прагнути ще чогось нового і новішого. Філософія, принаймні в її традиційних і не лише класичних формах, вимагає розмірковування, а тому – паузи, зосередження та тиші; у динамічному забігу на дистанцію змагання за прибутки та кар'єрне зростання філософія неможлива.

Підведемо підсумок: у сучасному українському суспільстві, філософія опинилась у стані особи “без місця проживання”. У кращому випадку за нею залишають роль обслуговування когось або чогось: науки, освіти, просвітництва. Але найбільша біда полягає в тому, що більшість наших сучасників вважає, що і для їхнього особистого життя філософія не потрібна. Хіба, що саме слово «філософія», вживане у виступі чи доповіді, може дещо прикрасити її.

Проблема глобального навчання та виховання вимушена знайти місце для філософії у сучасних «світових суспільствах», створюючи можливості для інкультурної філософії як співіснування різних філософських проектів, «озвучених» національними мовами, які не тільки конкурують один з одним, але й підтримують світовий порядок на засадах демократії, є запобіжником становлення «постмодерного рабства», бо цінність філософії як підвалини європейської цивілізації означила Ліга Європи саме за маніфестування ідеї свободи.

В першу чергу треба розрізнити освіту і підготовку кадрів. Філософія може стати запобіжником «постмодерного рабства» за умови отримання молодою людиною пристойної освіти, яка дозволяє розкрити таланти «сродної праці», сформуванню почуття власної гідності і плюс сучасна фахова освіта. Від такого фахівця можна очікувати відповідальної свободи, сприяння у конституюванні суспільства, яке реалізує цей принцип.

Список використаної літератури

1. Мультикультуралізм як теоретична та практична проблема: орієнтири для освіти. Круглий стіл в редакції журналу «Філософія освіти» // Філософія освіти № 1 – 2 (10). 2017. – С. 6–28.
2. Петрушенко Віктор. Роль філософії в житті сучасного суспільства: питання без відповідей. Філософські науки Vol. 2, No. 1, 2016 С.97-102.

ПЕРЕКЛАД ІНТЕРНЕТ-БЛОГІВ ГЕЙМЕРСЬКОЇ ТЕМАТИКИ

Коваленко К.Р., студент

Самаріна В.В., к.філол.н., доцент

Національний Технічний Університет "Харківський Політехнічний Інститут"

В абсолютній більшості випадків переклад відеогри – це переклад мовлення і тексту, а це означає, що починають впливати такі фактори, як просодія, можливість перебільшення з огляду на сеттінг (сукупність елементів, ситуацій, де відбуваються події) і, зрозуміло, прагматика висловлювання. Також в сценарії гри завжди присутні реалії (або посилання на них), про які людина або не має ні найменшого уявлення, або має поверхневе, а також різні культурні і соціальні феномени: система соціального устрою, персонажі та їх походження, статус і престиж, лідери. Зміст інтернет-блогів геймерської тематики зазвичай містить посилання на ці елементи, тому усувати переклад блогів від перекладу самих відеоігор категорично не можна.

Відеогра – це аудіовізуальний продукт, як кінофільм, тому переклад гри багато в чому схожий з перекладом кінофільмів. Але в той же час є і ряд відмінних рис, так як відеогра – це в тому числі і програмний продукт, що дає перекладу схожість з локалізацією програмного забезпечення [1].

За словами Бертю Есселінку, локалізація – це процес, який «включає в себе лінгвістичні і культурні перетворення продукту, націлені на аудиторію певної місцевості (країна, регіон), де даний продукт буде використовуватися і